

betydning var dog utvivlsomt også den nye lovs mere effektive regler, og da man af lægelige grunde ikke fandt det forsvarligt at svække agtpågivenheden over for kønssygdomme, blev lovens revision ved lov nr. 233 af 7. juni 1952 udskudt til folketingsåret 1956-57.

På dette tidspunkt var sundhedstilstanden på kønssygdommenes område i det væsentlige uforandret, og da der endvidere i betænkningen om foranstaltninger til bekæmpelse af prostitutionen (betænkning nr. 139/1955, afgivet af et under justitsministeriet nedsat udvalg), forelå en række forslag, sigtende på at yde unge piger, hvis livsførelse indebærer særlig fare for smitte med kønssygdomme, bistand til at komme under ordnede forhold, f. eks. ved anvisning af arbejde, pålæg vedrørende opholdssted eller bestemt arbejde, eller eventuelt anbringelse på oplærings- og uddannelsesskole, blev lovens revision ved lov nr. 295 af 14. november 1956 påny udskudt, denne gang til folketingsåret 1959-60.

I de sidste år har der været en mindre bedring i forholdene. Tallet på anmeldte tilfælde af gonorré, der i 1955 var 8 129, er faldet til 7 314 i 1958, og i samme periode er antallet anmeldte tilfælde af erhvervet syfilis faldet fra 119 til 55. Bedringen er dog ikke større, end at de grunde, der i 1952 og 1956 talte for at bevare kønssygdomslovens regler uændret, stadig foreligger, og hertil kommer yderligere, at der på det sidste har vist sig nogen stigning både for gonorré- og syfilistilfældenes vedkommende. Endelig bemærkes, at lovforslag på grundlag af den fornævnte betænkning om foranstaltninger til bekæmpelse af prostitutionen ifølge det for indenrigsministeriet oplyste ikke kan forventes fremsat i indeværende folketingsår.

Indenrigsministeriet må derfor i overensstemmelse med en fra sundhedsstyrelsen modtagen indstilling anse det for hensigtsmæssigt, at kønssygdomslovens revision — bortset fra de i § 1 foreslåede ændringer — udskydes til senest folketingsåret 1962-63.